Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1893. 42de Aargang.

Præstedømmet og Arveretten dertil.

Foredrag af Ældste B. H. Roberts, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Utah, den 23de Februar 1892.

At fremstaa for en saa stor Forsamling som denne er nok til at faa Hjertet til at bæve, og overfor en saadan Forsamling at behandle et saa vigtigt Emne som Præstedømmet og Arveretten til samme er i Sandhed en vanskelig Opgave; jeg tror ikke, at jeg nogensinde har haft den Helligaand mere nødig end i dette Øjeblik.

Jeg har gjennem meget streng Erfaring lært at kjende Sandheden af Apostelen Paulus' Ord, naar han siger, at Ingen kjender det, som er i Gud, uden ved Guds Aand. Gjennem den Helligaands Indflydelse ere vi i Stand til nogenlunde at forstaa, hvad der bor i Gud. Uden denne Aand er det umuligt for os at forstaa, hvad der hører Gud og hans Rige til.

Jeg beder Eder derfor alvorligen at ihukomme den Bøn, som Broder Geddes paa vore Vegne opsendte til Herren om, at han vilde være sammen med os og rigeligt udgyde sin Helligaand over os, saa at vi kunde lære Noget angaaende denne store og vigtige Sag.

Med disse Bemærkninger ønsker jeg at henlede Eders Opmærksomhed paa det foreliggende Emne. I Fremstillingen af samme møde vi først det Spørgsmaal: „Hvad er Præstedømmet?" Størstedelen af dem, som her ere forsamlede, kjende den Forklaring, som de Sidste-Dages Hellige give dette Ord, nemlig: Magt eller Myndighed, som Gud overdrager til Mænd, som derigjennem gjøres til hans Forvaltere, og i Kraft af hvilken de i og gjennem Guds Navn maa handle i hans Sted. Dette er, hvad vi forstaa ved Præstedømme.

Til Hjælp for mine yngre Brødre og Søstre, som ikke uden nærmere Forklaring tilfulde kunne forstaa Betydningen af disse Ord, vil jeg gjøre følgende Sammenligning: Der eksisterer blandt Menneskene paa det verdslige Omraade Noget, man kalder delegeret Myndighed eller Fuldmagt. En Mand

er f. Eks. Ejer af et Handelshus, Aktier og Obligationer eller maaske faste Ejendomme her i Staden; men han bor ikke her, hans Hjem er langt herfra, og han er saaledes ikke i Stand til selv at varetage sine Affærer paa denne Plads; han udser derfor en Mand, paa hvis Paalidelighed og Ærlighed han trygt kan stole, og siger til ham: Jeg ønsker at engagere Dig som Bestyrer af min Ejendom og til at varetage den paa mine Vegne, saaledes at den kan forrente sig. For at Dine Handlinger kunne være gyldige efter Loven, og for at Folk kunne have Tiltro til Dig i enhver Henseende, ville vi gaa til en Notarius publicus, som skal udfærdige et Dokument, i hvilket der tilkjendegives, at jeg giver Dig Fuldmagt til at handle i mit Navn, og dette skal underskrives og derefter forsynes med Rettens Segl. Dette sker, og den Befuldmægtigede kan derefter i Handelsverdenen kjøbe, sælge, slutte Kontrakter og underskrive dem, han kan sælge og kjøbe Ejendom og Alt, hvad hans Forstand og Geni anser for viist, lønnende og passende, og hvad han end gjør, maa hans Handlinger staa ved Magt, saa længe han ikke overskrider sin Fuldmagts Grænser. Principalen er gjennem Loven bunden til at respektere sin Bestyrers Handlinger, og Alt, hvad denne udfører, som ikke overskrider den ham givne Fuldmagts Omraade, er ligesaa godt og gyldigt, som om Principalen selv havde udført Handlingerne. Derfor kaldes en saadan Myndighed, som er givet Bestyreren, for Fuldmagt.

Præstedømmet er noget lignende som dette. Det er Fuldmagt eller Myndighed, som Gud giver til Mænd, og gjennem hvilken de blive hans Forvaltere paa samme Maade som ovennævnte Bestyrer, idet de kun udføre, hvad de som den Almægtiges Befuldmægtigede ere berettigede til. Idet de handle i Overensstemmelse med Evangeliets Love og i Følge Præstedømmets foreskrevne Regler, ere deres Handlinger lige saa gyldige og bindende, som om Herren, fra hvem de have modtaget deres Fuldmagt, selv havde udført dem.

Hvis en Mand, som har modtaget det hellige Præstedømme, gaar ud til Jordens Nationer og prædiker Evangeliet, formaner Menneskene til at omvende sig fra Synd, ledsager dem, som tro, til Daabens Vande, begraver dem i Lighed med Kristi Begravelse, bringer dem op og ud af den vaade Grav i Lighed med Kristi Opstandelse og derved døber dem til deres Synders Forladelse, er det lige saa gyldigt, som om den Herre Jesus Kristus selv havde udført disse Handlinger. Eller hvis en saadan Mand, efter at en Person er døbt, i den videre Udførelse af sine Kaldspligter lægger Hænderne paa hans Hoved, bekræfter ham som et Medlem af Jesu Kristi Kirke og siger: „Modtag den Helligaand," er det ligesaa gyldigt, som om Herren selv havde udført denne Ordinanse.

Derfor sagde Jesus til sine Disciple: „Hvo som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig." Endvidere hedder det i nyere Aabenbaringer: „Det er det Samme, om det er min Røst eller mine Tjeneres." Heraf kunne vi forstaa, hvor stor Præstedømmets Magt er; Fuldmagt fra Gud til at handle i hans Navn for Menneskenes Børns Frelse — dette er Præstedømme.

Jeg behøver næppe at dvæle længere ved denne Magts Storhed, Vigtighed og Værd. Værd! Kan man da vurdere den? Kan man maale den eller bestemme dens Værdi efter Noget, som er kjendt af Menneskene?

Det er undertiden latterligt at se,

hvorledes en ringe Myndighed — endog verdslig Myndighed — kan indvirke paa en Mand. Tag for Eksempel dem, som af Kejsere og Konger have faaet Fuldmagt til at repræsentere dem, maaske som Ministre eller Gesandter, ved fremmede Nationer. Hvilke fornemme Miner paatage de sig ikke ofte! Hvor store ere de ikke i deres egne Øjne. De ere iførte en særlig Klædedragt, saa at de kunne kjendes fra deres Omgivelser; de optræde, som om de tilhørte en særegen, ophøjet Klasse blandt Menneskene, og ofte kan man endog paa deres Gang se, hvor stolte de ere i deres Sind; de anse det, at være de Mægtiges og Kongers Repræsentanter, for en særdeles Udmærkelse. Nogle af disse, som ere komne i Besiddelse af en kortvarig, ringe, verdslig Myndighed, „spille," som en engelsk Poet siger, „saadanne naragtige Streger for de høje Himle, at Englene kunde græde derover." Det vilde ikke undre mig, om de lo deraf.

Hvad er denne kortvarige verdslige Myndighed, naar vi sammenligne den med Præstedømmet? Hvis vi ville lade en Sammenligning mellem Gesandtens Myndighed og Præstedømmet ude af Betragtning, men sammenligne Præstedømmet med Kongers og Kejseres Myndighed, hvor stor en Magt have da disse Sidste? Deres Magt gjælder i Dag, men i Morgen er den maaske forbi. At have det Privilegium i nogle faa Aar at svinge Scepteret over en Del af Herrens Skabninger — og det endog en meget lille Del — er visselig ikke meget værd. Efter nogle faa Aar, fulde af Bekymringer og Besværligheder, falder Scepteret ud af Kongens Haand, og ligesom den simpleste Bonde dør han; hans Regjering er til Ende og hans Herlighed forbi.

Det er ikke saaledes med den guddommelige Myndighed, jeg taler om, som kaldes Præstedømmet, thi den Mand, som modtager det, modtager en evig Arvedel, en evig Magt, dersom han forbliver trofast og retmæssig opfylder sine Pligter. Hvis han gaar fremad i Retfærdighed, da er han i Besiddelse af en Myndighed, som, naar hans Liv er til Ende, ikke vil blive taget fra ham. Nej, Præstedømmet er mere end en jordisk Magt. Det er givet Mænd at være Guds Befuldmægtigede, Guds Forvaltere, baade her i Livet og i Evigheden. Det Præstedømme, som er givet Mænd af Herren, ophører end ikke ved Døden, men det følger de Mænd, som ere i Besiddelse af samme, til Aandeverdenen, hvor de kunne vedblive at virke for dem, som ere i Mørket — de, som levede paa Jorden, da Sandheden var fordunklet formedelst Menneskenes Traditioner, og som ere blevne vildledte ved Menneskenes Listighed og Bedrageri. De, som ere i Besiddelse af det hellige Præstedømme, have i Aandeverdenen Lejlighed til at oplyse deres Medmenneskers Forstand og føre dem til Sandheden, som de gjorde her i Livet, og deres Præstedømme ophører ikke, naar deres Aander atter skulle forenes med deres Legemer; men saa længe Tiden varer, ja, for evigt skal den Magt, som er givet ved det hellige Præstedømme, følge dem, som ere trofaste, og de skulle frydes og glædes i Gud og have Lejlighed til at gjøre Godt evindelig som Guds Repræsentanter og hjælpe ham at gjenløse Menneskene af Mørket.

Jeg drager denne Slutning af en Aabenbaring til Kirken gjennem Profeten Joseph Smith, hvor Talen er om Tiden efter Opstandelsen. I denne siges der, at de, som opnaa den celestiale Herlighed, skulle betjene dem, som indehave den terrestiale, og de, som

opnaa den terrestiale Herlighed, skulle betjene dem, som indehave den telestiale. (Se Pagtens Bog, 92de Stykke, 7de Vers.) Hvad er Hensigten med denne Betjening? Den er at føre Menneskene til Sandhedens Lys og til dens Erkjendelse, at tage dem ved Haanden og lede dem højere og højere i Intelligens, længere og længere fremad paa Udviklingens Bane, indtil enhver af Guds Sønner og Døtre har modtaget al den Ære og opnaaet al den Herlighed, Magt og Lyksalighed, som det er muligt for dem i Følge deres Natur at opnaa. En saadan Organisation er det Præstedømme, vi nu betragte.

Dette Præstedømme er delt, eller rettere sagt, grupperet i to Hovedafdelinger. „Det mindre eller det aronske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening, at tjene ved ydre Ordinanser i Følge Evangeliets Bogstav og at administrere Omvendelsens Daab til Syndsforladelse i Overensstemmelse med Pagterne og Befalingerne." Dette Præstedømme bestaar af Præster, Lærere og Diakoner, og i dette Præstedømme præsiderer Biskoppen.

„Det højere eller Melkisedeks Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken, at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder, at Himlene aabnes for dem, at have Samfund med den Førstefødtes Forsamling og Menighed samt nyde Samfund med og være nær hos Gud Fader og Jesu Kristus, vor Mægler i den nye Pagt." Dette Præstedømme bestaar af Apostle, Patriarker, Halvfjerds, Højpræster og Ældste.

Vi læse i Pagtens Bog (3dje Stykke), som jeg i det foregaaende har hentydet til, angaaende Præstedømmet. „Præsidenter eller præsiderende Embedsmænd maa nødvendigvis udspringe fra eller blive beskikkede af eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer."

Jeg ønsker her at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Forskjellen mellem Præstedømmet og Retten til at præsidere over et Kvorum. Præsidium er fuldstændig adskilt fra selve Præstedømmet; det er kun en Beskikkelse. For Eksempel: En Højpræst er kaldet til at præsidere over en af Zions Stave, men efter en Tids Forløb søger han af en eller anden Grund at frasige sig Embedet som Stavspræsident, og han bliver løst; hans Præstedømme bliver ikke derfor frataget ham, men hans Virksomhed som Præsident ophører.

I Kirken er der tre store præsiderende Kvorumer, som ere sideordnede i Myndighed. Pagtens Bog bekræfter denne min Paastand. Der hedder det: „Af det melkisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Overpræster, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Kvorum, der præsiderer over hele Kirken.

„De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de Tolv Apostle eller særlige Vidner om Kristi Navn i hele Verden, og ere saaledes ved deres Kaldspligter forskjellige fra de andre Embedsmænd i Kirken. Disse Mænd danne et Kvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre føromtalte Præsidenter.

„De Halvfjerdsindstyve ere ogsaa kaldede til at prædike Evangeliet og være særlige Vidner for Hedningerne og i hele Verden. De ere saaledes i deres Kaldspligter forskjellige fra andre Embedsmænd i Kirken, og danne et Kvorum, i Myndighed lige med det af de Tolv nysomtalte særlige Vidner eller Apostle." (Pagtens Bog, 3. St., 11. V.

Ikke desmindre staar der i et paafølgende Vers i samme Stykke af Pagtens Bog, at de Tolv Apostle præsidere og administrere i Herrens Navn under Kirkens (det øverste) Præsidentskabs Vejledning; og de Halvfjerds ere i deres Virksomhed vejledte af de Tolv Apostles Kvorum.

Behandlingen af det Emne, som vi have under Overvejelse, gjør det unødvendigt for mig at dvæle længere ved de forskjellige Pligter og det Ansvar, der paahviler dem, som ere iklædte Præstedømmet — Tiden tillader det heller ikke. Det svarer til mine Hensigter for Øjeblikket at henlede mine Tilhøreres Opmærksomhed paa disse tre store Raad i Kirken, hvilke, naar de ere enige i deres Beslutninger, ere sideordnede i Myndighed.

Nogle kunde synes, at det var unødvendigt at bevise det Faktum, at dersom det første af disse Raad — det øverste Præsidentskab — af en eller anden Grund skulde blive udryddet eller taget fra Kirken, vilde det Kvorum, som er nærmest det første i Magt, have Rettighed til at præsidere over Kirken og dens Affærer, medens den Handling gaar for sig, at organisere et andet øverste Præsidentskab. Men de Hellige erfarede Nødvendigheden heraf saa langt tilbage i Tiden som i 1844, da Profeten Joseph Smith, som den Gang var Kirkens Præsident, og hans Broder Hyrum, som var hans Raadgiver, bleve myrdede af Pøbelen; Kirkens Medlemmer vare da en kort Tid tvivlraadige med Hensyn til, hvilket Kvorum der skulde overtage Præsidentskabet over Kirken.

Ærgjerrige Mænd opstode i Kirken og forvirrede for en Tid de Hellige. Paa denne Tid vare de fleste af de Tolv Apostle paa Mission i de østlige Stater. Willard Richards og John Taylor vare de eneste Medlemmer, som fandtes i Nauvoo af de Tolv Apostles Kvorum. John Taylor, som af Pøbelen var bleven haardt saaret, da Profeterne bleve myrdede, var ikke i Stand til at tage rigtig fat og forfægte Apostlenes Rettigheder.

Midt i denne Forlegenhed kom den eneste levende Raadgiver i det øverste Præsidentskab — Sidney Rigdon — hjem fra Pennsylvania og begyndte at gjøre Paastand paa at have Rettighed til at efterfølge Profeten Joseph Smith. Han gjorde dog ikke denne Paastand lige straks efter sin Tilbagekomst; han var maaske bange for, at han, dersom han gjorde det, vilde blive forkastet af Kirkens Medlemmer; det gjør mig ondt at være nødt til at sige, at denne Mand, som af Naturen var saa begavet, at han ved sin fortryllende Veltalenhed kunde tiltrække sig sine Tilhøreres Opmærksomhed, medens han med stor Klarhed fremsatte Evangeliets evige Principer, at denne Mand fra nogle Aar førend Profetens Død ikke var sit Kald tro. Det var almindelig bekjendt blandt de Hellige, at Profeten Joseph et Aar eller to før sin Død gjorde et Forsøg paa at blive ham kvit. I de Helliges Paahør, da de vare forsamlede i Nauvoo, sagde Profeten, at han ikke vilde bære denne Mand længer; men Profetens Broder Hyrum, som maaske var mere barmhjertig end nogen anden Mand i denne Uddeling, stod frem for Konferencen og bad for Sidney Rigdon, at han maatte faa endnu en Anledning til at gjenvinde Profetens og de Helliges Tillid og Agtelse. Han fremlagde for Forsamlingen, hvor meget denne Mand havde døjet siden dette Værks Begyndelse; de Tildragelser, han havde oplevet i Missouri, og Alt, hvad han havde lidt for Sandheden. Alt dette virkede paa de Helliges Medfølelse

i den Grad, at uagtet alle Josephs Forsøg paa at afsætte denne sin utro Raadgiver, nødte Kirkens Medlemmer Joseph til at beholde ham. Men efter at alt dette var gjort for at understøtte Rigdon, efter at hans Ven, Hyrum Smith, havde staaet saa trofast ved hans Side og forsvaret ham, forlod han dog sit Kald og sin Post. I Stedet for at forblive i Nauvoo, som han var raadet til, baade af sine Venner og ved Guds egen Røst, rejste han til Pittsburg. Efter de to Profeters Død kom han tilbage til Nauvoo, og eftersom han vidste, at de Hellige vare bekjendte med hans Utroskab, frygtede han for at komme lige frem med sin Paastand om Ret til Præsidentskabet, men han kom, lignelsesvis talt, ind ad en Sidedør og bad Menigheden om at indsætte ham som en Formynder for Kirken, at opbygge den til Profeten Joseph. Han undgik de to Apostle, som vare der — Ældsterne Richards og Taylor — og sammenkaldte hemmelige Forsamlinger samt forsøgte at lægge Planer, som vilde tilfredsstille hans forfængelige Ærgjerrighed.

Men medens han virkede for dette sit Komplot, begyndte de Tolv at komme tilbage; og det vil maaske være passende her at henlede mine Tilhøreres Opmærksomhed paa nogle faa Tilkjendegivelser af Guds Aand, som tydeligt henpege til det andet store Kvorums Rettighed til at overtage Præsidentskabet over Kirken, efter at det første Kvorum var tilintetgjort.

Da Parley P. Pratt paa sin Vej til Nauvoo til Fods vandrede over Illinois' Prærier, da han var bedrøvet, vemodig og nedstemt i Sindet over de store Ulykker, som havde ramt de Hellige ved deres Lederes Død, og medens han saaledes gik og grundede over, hvem Ansvaret at præsidere over Kirken nu hvilede paa, bevidner han, at Følgende var ham given ved Inspiration: „Opløft Dit Hoved og fryd Dig, thi se! Alt er vel med mine Tjenere Joseph og Hyrum. Min Tjener Joseph er endnu i Besiddelse af Nøglerne til mit Rige i denne Uddeling, og han skal i Herrens belejlige Tid komme til Jorden igjen og udføre det, som han er kaldet til. Gaa og sig til mit Folk i Nauvoo, at de skulle vedblive at varetage deres daglige Sysler, udføre deres Pligter og ikke foretage nogen Forandring med Hensyn til Kirkens Regjering eller gjenorganisere eller forandre Noget, førend Resten af de Tolvs Kvorum kommer hjem; men opmuntrer de Hellige til at vedblive med Opbyggelsen af Herrens Hus, som jeg har befalet dem at bygge i Nauvoo." (Autobiography of P. P. Pratt, Side 371.)

For at være sikker paa, at dette var en Inspiration fra Gud, bad Parley P. Pratt, at en Gjentagelse maatte finde Sted af det, han havde fornummet, og Herren besvarede hans Bøn. Apostel Pratt adlød Inspirationens Røst og fulgte dens Vejledning; da han kom til Nauvoo, fandt han, at hans Medapostle — Ældsterne Richards og Taylor — virkede netop paa den Maade, som Aandens Røst havde meddelt ham, at de skulde.

Paa den Tid, da Profeten blev dræbt, var Præsident Young tilligemed Orson Pratt i Staten New Hampshire. De modtoge Efterretningerne om Profetens Død i Petersboro'. „Det Første, jeg tænkte paa," siger Præsident Young, „var, om Joseph havde taget Guds Riges Nøgler med sig fra Jorden eller ikke. Broder Orson Pratt sad ved min venstre Side — vi sad lænede tilbage i vore Stole —, og idet jeg lod min Haand falde paa mit Knæ, sagde jeg: „Nøglerne til Guds Rige ere her

hos Kirken"." (Tullidge's Life of B. Young.)

Vi have et levende Vidne tilstede, som kan bekræfte denne store Sandhed, en Mand, hvis Tale er af stor Betydning blandt de Sidste-Dages Hellige — og med Rette, thi han har været i vor Midte over et halvt Aarhundrede, har altid været et trofast Vidne for Gud, og vi vide, at hvad han siger, er Sandhed — jeg hentyder til Præsident Wilford Woodruff.

I et Brev til Orson Spencer, som præsiderede over den britiske Mission, skriver Præsident Brigham Young, idet han giver ham en Beretning om det øverste Præsidentskabs Organisation i Winter Quarters i 1848, Følgende: „Omtrent et Aar før Josephs Død sagde han til de Tolv Apostle: „Der er ikke een Nøgle eller Magt, som skulde gives denne Kirke, og som vil lede dens Medlemmer igjennem den celestiale Port, undtagen jeg har givet den til Eder, vist Eder den og omtalt den for Eder; Guds Rige er oprettet, I have det fuldkomne Mønster, og I kunne gaa fremad og opbygge Riget og indgaa gjennem den celestiale Port og tage Eders Følge med Eder"." (Mill. Star, 10de Aarg. Side 115.)

Jeg kom lige nu i Tanker om, at Broder Woodruff i en Samtale, jeg havde med ham for nogle faa Dage siden om denne Sag, gav mig omtrent den samme Forklaring desangaaende. Jeg ved ikke, hvad Broder Woodruff synes, men det forekommer mig, at der nu i Aften, da der er saa mange af de Unge i Israel tilstede, vilde være udmærket Anledning for ham til at bære sit Vidnesbyrd for os Alle.

Præsident Woodruff: Jeg vil, efter Slutningen af Deres Bemærkninger.

Da de Tolv Alle vare komne hjem til Nauvoo, afholdt de Hellige en Konference der, og Sidney Rigdon havde saaledes en god Lejlighed til at fremlægge sin Paastand før Kirkens Medlemmer. Der var ingen Indskrænkning med Hensyn til Tiden, som han maatte bruge; han var tilstede i den Hensigt at gjøre Fordring paa sin Rettighed til at lede Kirken; der var ingen Hindringer lagt i Vejen for ham, og eftersom han var berømt for sin store Veltalenhed og Skarpsindighed, ledes vi til at tro, at han fremsatte sin Sag i det for ham mest gunstige Lys; men hans Ord gjorde intet fordelagtigt Indtryk paa de Forsamlede.

Dersom jeg ikke tager fejl, var dette om Formiddagen. Konferencen fortsattes om Eftermiddagen, og Præsident Brigham Young talede til Forsamlingen. I sin Tale sagde han, at dersom de Hellige ønskede, at Sidney Rigdon skulde være deres Leder, kunde de faa ham. Jeg vil læse følgende Uddrag af Præsident Youngs Tale:

„Paa de Tolv Apostles og Folkets Vegne vil jeg først gjøre nogle Spørgsmaal. Jeg spørger de Sidste-Dages Hellige: Ønske I som Individer nu at vælge en Profet eller en Formynder? Eftersom vor Profet og Patriark ere borttagne fra vor Midte, ønske I da Nogen til at vaage over Eder, til at styre og lede Eder gjennem denne Verden ind i Guds Rige, eller ikke? Alle, som ønske Nogen til at være en Formynder, eller en Profet, en Ordfører eller noget Andet, kunne tilkjendegive dette ved at oprække deres højre Haand."

Ikke en Haand opraktes.

(Fortsættes.)

Den 15de Marts 1893.

Angaaende Bøn.

Den Paastand, at Bøn er en væsenlig Del af sand Religion, er ikke overdreven. En Person, hvis Kundskab om Evangeliet ikke er indskrænket til en theoretisk Opfattelse angaaende dets Principer, men som har kjendt den Helligaands gjenfødende Indflydelse i sin Sjæl, føler, at han behøver en Forbindelse med Gud, sin himmelske Fader; disse Følelser ere lige saa naturlige som et Barns Attraa efter at være i sin Faders Nærhed. En saadan Forbindelse opnaas ved Bønnen; den er et af de vigtigste Midler, hvorved det aandelige Liv kan bibeholdes. Uden den kan der aldrig blive nogen rigtig Udvikling, som leder til den Overlegenhed, man kan kalde praktisk Hellighed.

Kristi Kirkes Ledere have derfor altid paalagt de Hellige at ihukomme Bønnen, baade som en Pligt og som et Privilegium. „Beder uden Afladelse," siger Apostelen Paulus til Thessalonikerne, og til Epheserne siger han: „Tager Saliggjørelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord; bedende til hver Tid i Aanden med al Bøn og Begjering, aarvagne til det Samme med al Varagtighed og Bøn for alle de Hellige." „Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse," var eet af de sidste Bud, som Frelseren gav sine Disciple, forend han led Døden. Vore Ledere give de Hellige i vore Dage lignende Raad.

Herrens Befalinger til vor elskede Profet Joseph Smith vare, at han skulde bede altid, saa at han ikke maatte falde i Fristelse, men være i Stand til at staa paa Herrens Tilkommelses Dag, enten han var i dette Liv eller ikke. Endvidere, iblandt de Love, som ere givne til Zions Indvaanere, er denne: „Og den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren i Bønnens Tid, skal ihukommes for mit Folks Dommer." (Pagtens Bog, 22de Stykke, 4de Vers.) Heraf lære vi, at det ikke alene er en Forseelse at forsømme Bønnen, men en Synd, hvilket man som et Medlem af Kristi Kirke ikke bør se bort fra.

Da Talen er om Bøn, kunde det maaske være baade lærerigt og interessant at lægge Mærke til, hvad Evangelisterne have optegnet om vor Frelser desangaaende. I deres kortfattede Levnetsbeskrivelse om Guds Søn hentyde de ofte til den Kjendsgjerning, at Jesus bad til sin himmelske Fader. Vor Frelser bad, da han var døbt, og som Svar paa hans Bøn aabnedes Himmelen, og den Helligaand kom ned over ham, og en Røst hørtes fra Himmelen, som sagde: „Du er min Søn, den Elskelige, i Dig har jeg Behagelighed." Han begyndte sit Dagværk med Bøn; Markus siger: „Om Morgenen, længe før Dag, stod han op og gik ud og hen til et øde Sted og bad der." Det er indlysende, saa vel fra foregaaende som fra andre Skriftsteder, at det ikke var nogen Undtagelse, men en Sædvane for Menneskens Søn paa denne Maade at berede sig til det, han havde at udføre hver Dag. Ligesom Jesus begyndte Dagen med Bøn, saaledes sluttede han den ogsaa paa samme Maade. I det nye Testamente læse vi om, at „han veg bort i Ørkenen og bad."

Ved særskilte Lejligheder søgte han altid Gud i Bøn. Lukas siger om Jesus, at førend han kaldte sine Tolv Apostle, „gik han ud til et Bjerg at bede; og han blev der Natten over i Bøn til Gud." Efter denne Forberedelse var han i Stand til at udføre den vigtige Gjerning at vælge sine Apostle, som skulde være hans særlige Vidner „baade i Jerusalem, og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende," og til hvem han vilde overlade og anbetro Ledelsen af det Værk, han havde paabegyndt.

Henimod Slutningen af sin Tilværelse her paa Jorden tog Frelseren „Peter og Johannes og Jakob til sig, og gik op paa et Bjerg at bede. Og der han bad, blev hans Ansigts Skikkelse anderledes, og hans Klædebon blev hvidt og skinnende;" og ligesom til Svar paa hans Paakaldelse talede Moses og Elias med ham om hans Bortgang, som da snart skulde ske. Han behøvede uden Tvivl en eller anden særskilt Underretning fra sin Fader, hvilken han modtog efter at have bedt derom.

Da Dødens Skygger omringede ham, og usigelig Angst betog hans Sjæl, søgte han Trøst ved Bønnen og fik Styrke til at udholde Alt, efter at han i Gethsemane, den frygtelige Nat, før han led sin Korsfæstelse, havde anraabt sin himmelske Fader om Bistand. Endog da han hang paa Korset og led Dødens frygtelige Pinsler, bad han. Han bad ikke alene for sig selv, men i sin sidste Stund og i Dødens skrækkelige Kvaler bad han for sine Forfølgere og sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide, ikke, hvad de gjøre;" og lige før han drog sit sidste Suk, paakaldte han Gud og sagde med høj Røst: „Fader! i Dine Hænder befaler jeg min Aand."

Heraf kunne de Hellige se, hvilken Vigtighed endog vor Frelser tillagde Bønnen, da han var her i Kjødet; den tilvejebragte Forbindelse mellem ham og Himlene; ved den fandt han Hvile, da han var betynget af Sorger og Bekymringer; den gav ham Kraft til nye Anstrængelser, til at udholde Plager og Lidelser og til at tilgive sine Fjender. Bønnen gav ham Styrke til at sejre over Mørkhedens Magter og lide Døden med den glade Forvisning, at hinsides Sløret var der en kjærlig Fader, som med aabne Arme var rede til at modtage sin Søn; og Bønnen har altid været og er i Dag af stor Vigtighed for alle Jesu Efterfølgere.

Filosofiske Materialister maa nære Tvivl om Bønnens Kraft og Virksomhed og anse det for en Urimelighed, ja, en Umulighed, at Forsynet vil gjøre noget som helst Indgreb i Menneskenes Anliggender; men Erfaringen modbeviser dette paa det Bestemteste; der behøver aldeles ikke at være nogen Tvist angaaende Bønnens Virkning, thi enhver Mand eller Kvinde, som i Ydmyghed og Tro have paakaldt Gud, kunne bevidne, at de derved have opnaaet usigelig Glæde og Tilfredshed og modtaget Kraft fra Herren til at overvinde mange Vanskeligheder.

De, som ikke have prøvet at bede til Herren, og som overhovedet ikke have Tro til Bønnens Virkning, maa gjerne gjøre den Paastand, at Bønnen er til ingen Nytte, men de, som have gjort det til en Livsregel at paakalde Herren, saa vel i Modgang som i Medgang, vide, at Bønnen er et sikkert Anker for Sjælen; de kjende Sandheden af Apostelen Jakobs Ord: „En Retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er alvorlig." — Des. News.

Konferencemøder.

Foraars-Konferencemøderne afholdes:

I	Aalborg	den	1ste	og	2den April.
„	Aarhus	„	8de	„	9de „
„	Malmø	„	22de	„	23de „
„	Kjøbenhavn	„	29de	„	30te „
„	Gøteborg	„	13de	„	14de Maj.
„	Christiania	„	20de	„	21de „
„	Stockholm	„	27de	„	28de „

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste L. F. Johnson fra at præsidere over Aalborg Konference;

Ældste John Lawrence fra at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste James Erickson fra at arbejde i Christiania Konference;

Ældste Neils M. Neilson fra at arbejde i Skåne Konference;

Ældste August Westerberg fra at arbejde i Gøteborg Konference;

Ældsterne Gustav W. Soderberg og Andreas Jeppsen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Disse Brødre have virket med Iver for Evangeliets Udbredelse i disse Lande, og vort Ønske er, at Herren maa bevare dem paa deres Hjemrejse og velsigne dem for deres Virksomhed i Missionens Interesse.

Beskikkelse.

Ældste Mauritz ~~Petersen~~ Mouritzen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Luleå, Sverige, den 21de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Jeg har ofte tænkt, at nogle Linjer fra den nordligste Del af dette Land maaske kunde interessere Dem og nogle af „Stjernen"s Læsere.

Først vil jeg sige, at Vinteren her har været meget stræng, ja, endog 55 Grader (Celsius) Kulde i de nordlige Byer; dette har forhindret os en Del i vor Virksomhed. Vi have ikke lejet noget Lokale her, hvor vi kunne afholde Forsamlinger, men vort største Arbejde har været at udsprede det trykte Ord;

Broder Spongberg og jeg have solgt mange Bøger og Skrifter. Hvormeget Godt der kan komme ud deraf, vil Fremtiden vise. Der findes nogle faa Mennesker her, som undersøge vore Lærdomme.

Siden jeg kom hertil, har jeg erfaret, at Folk her, især ude paa Landet, ere mere bundne i Traditioner og Fordomme, end paa noget andet Sted, hvor jeg har været. I Almindelighed er det Tilfældet, at hvis de Folk, til hvem vi falbyde vore Skrifter, skulde faa Noget at vide om, at de indeholdt Noget, som ikke findes i Luthers Postil, vilde de uden videre forkaste dem, ja, næppe se paa dem, saa der er maaske Fare for, at nogle af de Bøger, vi have solgt her omkring, blive et Offer for Luerne.

De Faa, som have annammet Evangeliet her, ere glade og tilfredse over at have modtaget Sandheden, og de søge efter bedste Evne at opfylde deres Pligter. Der er naturligvis Mange her, som endnu ikke have hørt Evangeliet; og jeg finder, at Mange, uagtet deres Traditioner og Fordomme, ere gode Mennesker, saa jeg har et godt Haab for Guds Værks Fremme og tror, at her er et stort Arbejde at udføre.

Mit Ønske er, at Gud vil udgyde sin Aand over alle Oprigtige, og at den maa være alle hans Tjenere til Styrke og Vejledning.

Deres Broder i den nye og evige Pagt
Carl A. Lundell.

Fredrikshald, Norge, den 26de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Det kunde maaske synes overflødigt for mig at skrive Dem til, eftersom jeg ved, at Broder Sorensen har underrettet Dem om vor Virksomhed, medens vi arbejdede sammen i Gudbrandsdalen, men jeg kan ikke undlade at sende Dem nogle Linjer angaaende min Virksomhed alene. Jeg forlod Bollongen den 9de Januar sidstleden; Broder Sorensen gik til Domaås paa sin Vej til Christiania, og jeg vandrede til Fods til Store Hammer, omtrent 17 norske Mile; undervejs afholdt jeg en Forsamling paa en Plads, som kaldes Storeløkken; jeg gik dernæst over et Fjeld og kom til Gausdalen.

Paa min Vandring besøgte jeg vor norske Patriot Bjørnstjerne Bjørnson. Han fortalte mig, at han havde faaet tilsendt et Eksemplar af Mormons Bog og tilstod, at han troede nok, at Amerika forhen havde været befolket med civiliserede Mennesker. Han erklærede imidlertid, at han var Fritænker. Jeg forsøgte paa at fremstille for ham nogle af vor Religions Principer og fremhævede, at Vejen til Ære og Forfremmelse var aaben for Alle, som vilde annamme Sandheden og adlyde Evangeliet. Efter en 20 Minuters Samtale skiltes vi, og jeg udtalte det Ønske, at Gud vilde aabne hans Øjne, saa at han kunde se, hvad der var Sandhed og Ret.

To Snestorme hindrede mig noget paa min Rejse, men jeg ankom dog uskadt til Christiania den 3dje ds., hvor jeg traf Præsident Israelsen og Broder Sorensen. Efter at have hvilt mig en Uges Tid forlod jeg Christiania og gik til Fods, for at jeg desbedre kunde sælge Skrifter, og jeg solgte også mange; jeg gik til Moss og derfra til Fredriksstad. Der traf jeg Broder Herman Knudsen, og jeg opholdt mig der en Uges Tid; vi afholdt en Forsamling; denne Gren er i en god aandelig Forfatning. Dette kan næppe siges med Sandhed om Fredriks-

hald; dog, jeg er ikke uden Haab. I Gaar var der 5 Fremmede til vor Forsamling, og i min Ringhed og Ufuldkommenhed prøver jeg paa at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt, for at fremme Herrens Sag.

Hils Brødrene paa Kontoret fra mig. Maa Herren velsigne dem i Udførelsen af deres ansvarsfulde Kald.

Jeg forbliver

Deres Broder i Kristo

John A. Andersen.

En Henrykkelse til Aandeverdenen.

(Af C. C. A. C.)

Følgende Beretning om en Henrykkelse til Aandeverdenen, tror jeg, vil være af Interesse for Sidste-Dages Hellige, og derfor nedskriver jeg den, saa godt jeg kan, efter min Hukommelse, saaledes som Broder John J. i . . . . fortalte mig om denne mærkelige Begivenhed for et Par Dage siden.

Han annammede Evangeliet i Nærheden af Helsingborg i Sverige i 1857 og paadrog sig en Gang ved at gaa til Byen en stærk Forkjølelse, der gik over til Tæring, saa at han svandt hen til et Skelet og efter omtrent 6 Maaneders Sygeleje var aldeles ude af Stand til at nyde Andet end lidt Vand, hvormed hans Forældre, der vaagede over ham, vædede hans brændende Gane og Læber. Tilsidst var han ikke mere i Stand til at tale, da hans Lunger vare aldeles fortærede og opspyttede stykkevis. Han havde kun været i Kirken omtrent 6 Maaneder og kjendte derfor kun Lidt eller Intet til de Lærdomme, der senere ere blevne saa almindeligt bekjendte, angaaende Livet efter Døden eller Tempelordinanser for de Dødes saa vel som for de Levendes Frelse; ejheller var han bekjendt med vore Begreber om Aandeverdenen og Præstedømmets Virksomhed paa den anden Side Sløret, saa at der ingen Grund er til at antage, at han fantaserede under Indflydelse af Feberen. Paa den Tid var han 22 Aar gammel, og hin Nat syntes at skulle blive den sidste i dette Liv. Hans Forældre havde vaaget over ham og plejet ham Nat og Dag; de vare næsten aldeles udmattede af Anstrængelse og Bekymring, og Moderen gik derfor til Hvile omtrent Kl. 10, medens Faderen sad oppe og læste, eftersom alt Haab var ude, og der kun sporedes meget svage Livstegn i det udpinte Legeme. Pulsen slog ikke mere i hans Arme eller Fødder, kun mærkedes den endnu lidt i Tindingen. Da Klokken var halv elleve, saa han en Person træde ind gjennem Døren og hen til Sengen, og i det denne berørte hans Isse med sin Finger, følte han en Forandring, og i næste Øjeblik saa han sig selv, staaende over sit eget Legeme, der laa som et Lig paa Sengen. Saa ubemærket var dette sket, at Faderen ikke syntes at have forstaaet det og derfor vedblev at læse, og heller ikke Moderen vækkedes. Ved at se sig om saa han denne Person staaende ved sin Side. Han var klædt som en ganske almindelig Mand, og han lagde Mærke til, at ogsaa han selv var iført almindelige Klæder, uden at han dog kunde forstaa, hvorledes dette var sket, eftersom hans Legeme endnu laa i Undertøjet paa Sengen. Denne Person hilste venligt, uden dog at give ham Haanden, og sagde, at han var John J.'s vogtende

Engel og var nu rede til at føre ham videre til sit Bestemmelsessted. De kom snart til en Mængde Mennesker, der syntes at være i en ophidset Tilstand og ventede paa Nogen eller Noget. Broder J. siger, at ogsaa de vare klædte som Folk her i Livet. Deres Opførsel lignede meget et Pøbelopløb, og Skytsenglen sagde, at disse Aander vare i den nederste Sfære i Aandeverdenen og vare for Storstedelen hans Forfædre. Han sagde da, at de vilde vente paa dette Sted, da to Apostle skulde holde Forsamling for disse Aander, og at det var derfor, de vare komne sammen. To andre Mænd kom derpaa tilstede, og Englen sagde, at den Ældre af de To, en hvidhaaret, ærværdig udseende Mand, var Apostlen Mathias, der blev indsat i Stedet for Judas, og den Anden, sagde han, var en af Joseph Smiths Apostle, som nylig var bleven dræbt i Amerika, men Navnet kunde han ikke sige. (Det var altsaa Parley P. Pratt, som kort før var bleven myrdet i Kansas City i de Forenede Stater.) Broder J. beskriver ogsaa disse to Apostles Udseende og Klædedragt at være lig Nutidens, men han kunde se, at de havde hvidt Toj indenfor de andre Klæder. De gave ikke Hilsen ved Haandtag, men kun ved at nikke med Hovedet.

De traadte dernæst alle Tre op paa Forhøjningen og bød Broder J. ogsaa at komme derop. Mængden var fremdeles støjende, men saasnart den gamle Apostel Mathias paabød Stilhed, blev den tilsyneladende tvungen til at forholde sig rolig. Han og den anden Apostel prædikede da en Omvendelsesprædiken for dem, som syntes at gjøre højst forskjelligt Indtryk paa Tilhørerne, og dette gav sig især tilkjende, da Forsamlingen var opløst, idet Nogle syntes at forstaa og antage som Sandt, hvad de havde hørt, Andre derimod ikke.

Apostelen Mathias, som syntes at være den Ledende, sagde derpaa til Broder J., at han kunde faa Valget imellem at gaa tilbage til Jordelivet eller blive i Aandeverdenen, men tilføjede, at han troede, det var bedst, at han gik tilbage, eftersom hans Forfædre vilde behøve hans Tjeneste i Templet. Dertil svarede han, at han gjerne vilde gjøre det, hvis kun hans Lunger ikke vare saa daarlige. Mathias sagde dertil, at hvad den Ting angik, saa var det ingen Sag at give ham nye Lunger, og idet han pegede paa Skytsenglen, sagde han: „Denne vil sørge for, at det kommer i Orden, og naar Du saa kommer igjen, da vil Du vide, hvad Prøvelser betyde." Derpaa hilste de venligt til Afsked (uden at tilbyde Haanden), og Skytsenglen førte ham tilbage til Sygelejet. Det Første, han lagde Mærke til, var Klokkeslettet — Uhret viste paa 4 om Morgenen. Hans Fader sad endnu og læste, men Broder John følte den samme Forandring foregaa med sig, som da han forlod sit Legeme, og idet Engelen berørte hans Isse, kom han til Bevidsthed — Engelen tog begge hans Hænder, og derved følte han, som om en elektrisk Strøm for igjennem hans Lemmer og naaede hans Lunger, og han siger, at han i en halv Time kunde føle, hvorledes de voksede og udvidede sig. Smerten var borte, og han kunde tale til sin Fader, som havde anset ham for død al den Tid, han havde været henrykket i Aandeverdenen.

Han gjenvandt efterhaanden sine legemlige Kræfter og er nu 55 Aar gammel og et levende Vidne om, at der er et Liv efter Døden. — „Vikuben."

Blandinger.

I Wien lever et Par Tvillinger, der ikke ere fødte samme Aar. Den ene saa Dagens Lys den 31te December 1892, den anden den 1ste Januar 1893. De ere Drenge, og den ene vil komme til at aftjene sin Værnepligt 1912, den anden 1913.

Times meddeler, at en britisk Polarekspedition under Frederick Jacksons Ledelse vil afgaa fra England til Sommeren. Jackson haaber i Løbet af denne første Sommer at naa Franz Josephs Land og derfra hurtig trænge et Stykke nord paa, før Ekspeditionen gaar i Vinterkvarter. Næste Aar trænger den videre frem mod Nord og anlægger en anden Station paa omtrent 85 Graders nordlig Bredde; dersom der er Land saa langt mod Nord, anlægges saa en tredje Station i 20 engelske Miles Afstand fra Polen, som Jackson tænker at naa den følgende Sommer. Jackson antager nemlig, at Franz Josephs Land strækker sig over Polen. De fleste engelske Autoriteter have udtalt sig gunstigt for Planen og vente, at det britiske Flag plantes paa Nordpolen. Foruden Fridthiof Nansen vil som bekjendt ogsaa Løjtnant Peary søge at naa Nordpolen. Der er saaledes foreløbig tre om Budet.

Sammenvoksede Tvillinger. De siamesiske Tvillinger vare usædvanlige nok; men mærkeligere ere dog to Nankindrenge, som nylig ere dukkede op i Verden. De ere sammenvoksede Tvillinger, uadskillelig forbundne ved et Stykke Kjød, der ligner en voksen Mands Arm. Og de staa ikke ved hinandens Side, men Ansigt til Ansigt. Naar de gaa, bevæge de sig ikke lige frem, men til Siden, omtrent som en Krabbe. Den Ene kan sidde, medens den Anden staar, hvilket er fornøjeligt nok. Mere kjedeligt for dem er det, at den Ene altid vil sove, naar den Anden er vaagen.

Det største Bibliothek i Verden er Nationalbibliotheket i Paris, der indeholder over 2 Millioner trykte Bøger og omtrent 200,000 Manuskripter. Derefter kommer British Museum i London med 1,500,000 Bind og det kejserlige Bibliothek i St. Petersborg med 1,000,000 Bind. Det kongelige Bibliothek i München har 900,000, Berlins 800,000, Dresdens 500,000 Bind.

Ny Anvendelse af Fotografien. Personalet i den franske Bank vil blive forøget med en Fotograf, der skal tage Fotografier af alle fremmede og mistænkelige Personer, som hæve Penge ved Kassen. Fotograferingen foregaar efter et Vink af Kassereren, medens denne udbetaler Pengene, og uden at Vedkommende aner, at han paa denne Maade bliver snuppet.

Ødelæggelse ved Jordsænkning. Ved en pludselig Jordsænkning — Følgen af flere Ugers vedholdende Regn — ere 500 Huse i den lille engelske By Sandgate ved Falkstone blevne mer eller mindre ødelagte. Mange Familjer staa uden Tag over Hovedet.

En heftig Cyklon gik i Lørdags hen over Staterne Mississippi, Alabama og Georgia og anrettede megen Ødelæggelse. Byen Barnett, en Jernbanestation ved Mississippi, ligger i Ruiner. Fjorten af dens Indbyggere bleve under Uvejret dræbte, og over tyve kom alvorligt til Skade.

Dødsfald.

Catharine Christiansen, f. Mortensen, født paa Holmgaard i Nærheden af Skive, Jylland, Danmark, den 14de Januar 1821, afgik ved Døden i Ephraim, Sanpete County, Utah, den 26de Februar 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1851, emigrerede sammen med sin Mand, N. C. Christiansen, i 1852 og ankom til Utah efter en lang og trættende Rejse, som varede 11 Maaneder, af hvilke 3 Maaneder tilbragtes paa Søen. Hun virkede med stor Nidkjærhed og Iver i Herrens Tempel og har saaledes udført meget Arbejde for sine afdøde Slægtninge og Venner; hun levede et eksemplarisk og nyttigt Liv, var sin Religion hengiven og døde i Haab om en herlig Opstandelse. Hun efterlader sig Mand og 6 Børn (blandt hvilke Præsident Joseph Christiansen). Som en ædel og dydig Hustru, Moder, Bedstemoder og Oldemoder vil hendes Minde længe leve blandt Slægt og Venner.

Anna Charlotta Carlgren, født i Fällingsbro Sogn i Sverige den 1ste December 1809, afgik ved Døden i Santaquin, Utah County, Utah, den 18de Januar 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1873. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Carolina Gyllensvan, født Wadlund, født i Thansta Sogn, Upsala Län, Sverige, den 31te Maj 1861, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 3dje Februar 1893 efter en mangeaarig Lidelse af Brystsygdom.

Hun efterlader sig Mand og tre Børn.

Ephraim, Søn af Jeppa og Catharine C. Sorenson, født i Milton, Weber County, Utah, den 7de Juni 1861, afgik ved Døden i Koosharem, Piute County, Utah, den 9de Februar 1893.

Hyggelige Vinteraftener.

De lange Vinteraftener kunde skaffe megen Hygge og Oplysning indenfor Familjekredsene, naar de bleve brugte paa den rette Maade. Familjen er jo sjelden samlet saaledes som paa denne Tid. Da er Dagligstuen gjerne hele „Husets" Samlingssted. Og medens Vinter, Kulde og Mørke regjere udenfor, har man det lunt og lyst, varmt og hyggeligt inde, naar Lampen er tændt, og det brænder friskt i Ovnen. Da er det just Tid at gjøre Alt, hvad gjøres kan, for at Samlingsstunden kan blive indholdsrig, hyggelig og god for Alle. Dette vil især kunne ske ved, at En læser højt af en god Bog eller Avis, medens de Andre sidde med deres Arbejde. Megen nyttig Kundskab kunde paa denne Vis indsamles Vinteren igjennem. Ligesom man Sommer og Høst fylder Lade og Kjælder, kunde man de stille Vinteraftener bringe baade sig selv og andre Hygge ved Oplæsning. Efter Læsningen kommer som oftest gode Samtaler i Gang, hvorved det Læste bliver nøjere drøftet. Saaledes faar altsaa Familjelivet et rigere Indhold, og flersidige Interessser vækkes.

I Løndom.

(Af A. S. H.)

I Løndom er det godt sig at nedbøje
Og sende op en Bøn og Tanke til
Vor Fader, Gud, som troner i det Høje,
Thi vissselig han høre kan og vil.

I Løndom kunne vi med barnlig Stemme
Anraabe Herren og i simple Ord
Fremstamme, hvad er i vort Hjertes Gjemme,
Som Ingen kan besvare her paa Jord.

I Løndom gik vor Frelser bort at bede,
Før han sin Død og store Kvaler led,
Og da Blodsdraaberne han monne svede,
Han sagde kun: Din Vilje, Fader, ske!

I Løndom lad os disse Ord erindre
Og gjemme dem udi vort stille Sind,
Saa at, naar Fristelsen vil os forhindre,
Vi vandre modig frem trods og Vejr Vind.

I Løndom, kjære Søskende og Venner,
Er det, hvor vi især kan finde Ro;
I Løndom lad Enhver, som Sandhed kjender,
Sig bøje og paakalde Gud i Tro.

Tankesprog.

Lyt med Andagt til Naturens Røst, som i Skoven højt og kraftigt taler;
Fuglens Kvidren tolker Livets Lyst, Vaarens Løv det glade Haab Dig maler,
Blæsten leger vildt med Grenens Løv, det er derved, Træet Styrke vinder,
Efteraar forvandler Blad til Støv, Løvfaldstid om Livets Alvor minder.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).